

Ministerstwo Zdrowia
Departament Dialogu Społecznego

KOPIA

Warszawa, 12. 04. 2018.

DSP.024.29.2018.AD

Pan

W odpowiedzi na petycję z dnia 13 marca 2018 r., Departament Dialogu Społecznego uprzejmie informuje co następuje.

Zgodnie z *ustawą z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1778, z późn.zm.)*, orzekanie dla potrzeb ustalania uprawnień do świadczeń z ubezpieczeń społecznych należy do lekarzy orzeczników Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oraz komisji lekarskich Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. *Ustawa z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1383, z późn. zm.)* w art. 14 stanowi, że lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych dokonuje oceny niezdolności do pracy oraz jej stopnia. Od orzeczenia lekarza orzecznika osobie zainteresowanej przysługuje sprzeciw do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, w ciągu 14 dni od dnia doręczenia tego orzeczenia. Komisja lekarska rozpatrując sprzeciw w formie orzeczenia, dokonuje oceny niezdolności do pracy i jej stopnia. Orzeczenie lekarza orzecznika, od którego nie wniesiono sprzeciwu albo orzeczenie komisji lekarskiej, stanowi dla organu rentowego podstawę do wydania decyzji w sprawie świadczeń, do których prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji. Nadzór nad wykonywaniem orzecznictwa o niezdolności do pracy sprawuje Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Nadzór ten obejmuje m.in. kontrolę prawidłowości i jednolitości stosowania zasad orzecznictwa o niezdolności do pracy

przez lekarzy orzeczników i komisje lekarskie. Szczegółowe zasady i tryb orzekania o niezdolności do pracy przez lekarzy orzeczników i komisje lekarskie określa rozporządzenie Ministra Polityki Społecznej z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy (Dz. U. Nr 273, poz. 2711).

Należy poinformować, że Minister Zdrowia nie posiada uprawnień kontrolnych ani nadzorczych w odniesieniu do zadań powierzonych lekarzom orzecznikom i komisjom lekarskim Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Odnosząc się do wniosku o wydłużenie okresu, w którym możliwe jest wystąpienie do sądu z żądaniem odszkodowania np. z tytułu źle wydanego orzeczenia lekarskiego, Departament Dialogu Społecznego informuje, że kwestie te pozostają poza zakresem właściwości Ministerstwa Zdrowia. Zgodnie z art. 442¹ § 1 Kodeksu cywilnego (dalej: „K.c.”), roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się albo przy zachowaniu należytej staranności mógł się dowiedzieć o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. W myśl § 3 ww. przepisu, w razie wyrządzenia szkody na osobie, przedawnienie nie może skończyć się wcześniej niż z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Dopiero natomiast jeżeli szkoda wynikła ze zbrodni lub występku, roszczenie o naprawienie szkody ulega przedawnieniu z upływem lat dwudziestu od dnia popełnienia przestępstwa bez względu na to kiedy poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia.

Departament Dialogu Społecznego pragnie ponadto podkreślić, że prawo do tworzenia samorządów zawodowych wynika wprost z Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. Zgodnie z art. 17 ust. 1 Konstytucji, w drodze ustawy można tworzyć samorzady zawodowe, reprezentujące osoby wykonujące zawody zaufania publicznego i sprawujące pieczę nad należytym wykonywaniem tych zawodów w granicach interesu publicznego i dla jego ochrony. Jedną z istotnych ról samorządu zawodowego jest zapewnienie należytego wykonywania zawodu zaufania publicznego, a więc ustanowienie gwarancji, że czynności składające się na wykonywanie zawodu zaufania publicznego będą realizowane przy przestrzeganiu właściwej jakości tych czynności, tak pod względem merytorycznym jak i prawnym.

Wskazania wymaga, że zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentystry (Dz. U. z 2018 r. poz. 617) wykonywanie zawodu

lekarza polega na udzielaniu przez osobę posiadającą wymagane kwalifikacje, potwierdzone odpowiednimi dokumentami, świadczeń zdrowotnych, w szczególności: badaniu stanu zdrowia, rozpoznawaniu chorób i zapobieganiu im, leczeniu i rehabilitacji chorych, udzielaniu porad lekarskich, a także wydawaniu opinii i orzeczeń lekarskich. Wszyscy lekarze za naruszenie zasad etyki lekarskiej oraz przepisów związanych z wykonywaniem zawodu lekarza podlegają odpowiedzialności zawodowej na zasadach określonych w *ustawie z dnia 2 grudnia 2009 r. o izbach lekarskich (Dz. U. z 2018 r. poz. 168)*. Postępowanie w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej lekarzy toczy się niezależnie od postępowania karnego lub postępowania dyscyplinarnego dotyczącego tego samego czynu i może być zawieszony do czasu ukończenia postępowania karnego lub dyscyplinarnego, o ile ich wynik może mieć wpływ na rozstrzygnięcie w postępowaniu w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej lekarzy. Sąd lekarski w wyniku przeprowadzonego postępowania może orzec m.in. karę upomnienia, nagany, karę pieniężną, ale może również zawiesić prawo wykonywania zawodu lekarza na okres od roku do pięciu lat albo pozbawić lekarza prawa wykonywania zawodu.

DYREKTOR
Departamentu Dialogu Społecznego
Jakub Bydłoń